

Kornfeld Ferenc És Felesége

1946-ban készült kettőnkéről ez a kép.

1945-ben boldog voltam, hogy a leendő feleségem hazajött a húgával a lágerből. Aztán beléptünk az 1946-os évbe. A szódagyár is elkezdett működni. Akkor még nagyon fiatalok voltunk, alig múltam huszonegy éves, a feleségem tizenkilenc éves volt. Közben jártunk mulatni, szórakozni. Szombat este mindig nagyobb bulikat rendeztek, ma már bulinak hívják, abban az időben mulatság volt. Jókat mulattunk. Nem volt komolyabb értelme az életünknek. Elfelejtettük a szülőket. Sokat mulattunk, szerettem mulatni. Divat volt a cigányzene. Amikor azt akartam, hogy a cigány az én

nótámat húzza, akkor egy százkoronást behúztam neki a vonójába. Volt úgy, hogy hazajöttünk, lefeküdtünk, felkeltünk, és egy fillér nem volt a házban. Az utolsó fillérig elmulattunk mindent. Ahogy jött a pénz a szódagyárból, úgy el is ment. Nem maradt abból semmi. Nem tudtunk gazdálkodni.

Egyszerűen nem volt számunkra semminek sem értéke. Semminek az égvilágon. Egyszerűen nem volt olyan érzés, hogy ennek értéke van, mert hát mindenünk elveszett. A szülők elvesztek, a rokonok, nekem a nagymamám, mindenki majdnem a családból. Az életösztön tarotta bennünk a lelket. A lágerban annyira éhezünk, hogyha mentünk munkából vagy vissza, és az út mentén valamelyik ház előtt ki volt dobva a krumpli héja, akkor rávetettük magunkat. A nyers burgonya héjára. Verekedtünk, hogy ki egye meg a nyers burgonya héját. A lágerban nem volt lopás, de ha valami hasonló akadt, akkor mindig azt mondtuk, hogy organizálni mentünk. A feleségem húga fiatalabb volt, jóval, és ő aztán végképp nem érezte, hogy mi az a rizikó. Annyira "organizált" a lágerban, hogy egyszer a suszterműhelyből, mert hát a lágerban is voltak suszterműhelyek, a suszterműhelyből "elorganizálta" a német parancsnoknak a csizmáját. Aztán keresték, hogy hol van ez a csizma. Közben az Ila még eladta valakinek valami ennivalóért. Agyon akartak löni körülötte mindenkit, ezért vissza kellett juttatni valahogyan azt a csizmát, amit "organizált". Ez benne maradt mindegyikünkben. Ami nincs odabetonozva, azt el kell vinni. Én hamarabb dolgoztam fel, hogy ezt nem lehet, nem szabad, ez nem normális. Nagyon szigorúan voltam erre nevelve. Nálam ilyen nem létezett. Elmentünk például a feleségemmel a cukrászdába, fagyaltot venni. Egyszer csak látom otthon, hogy a feleségem kiveszi a táskából a kis hamutálcát, kiskanalat, amivel ettük a fagyit. Kérdeztem tőle, hogy mit csinált, honnan?! "Hát elorganizáltam ott, a cukrászdában!" Elfelejtkezett magáról. Vissza is vittem a cukrászdába a holmit. Elmagyaráztam nekik, hogy mi még ebben élünk, akaratlanul is. Nem akart ilyet az ember csinálni, mégis előfordult.

1946. április hetedikén megnősültem. A feleségem akkor tizenkilenc éves volt.